

Men navnlig har man afvist med en fuldkommen Lidenskab Tanken om at gaa til Importregulering. Jeg skal kun nævne et Par Hovedtaler fra det høje Ministeriums Side mod Importregulering, for at man kan gøre sig klart, hvorledes den høje Regering ved sin Agitation selv har fremkaldt det Billede, som dette Forslags Fremsættelse nu nødvendigvis overalt i Landet maa fremkalde. I sit Svar til Industrien af 19. Juni 1921, et Svar, der blev givet ved en politisk Forsamling, nemlig ved det fynske Venstres Delegeretmøde, udtalte den højtærede Statsminister, at man selvfølgelig vilde se venskabeligt paa Overvejelser til Bedste for at faa ordnede Forhold, „men man vilde ikke gøre ondt værre baade indadtil og udadtil ved at skabe nye Hindringer og Tvangsforanstaltninger“. „Hvem tvivler vel om — sagde Statsministeren — at hvis vi slog ind paa de Radikales saakaldte Importregulering“ — hvorved sigtes til, at jeg har taget Ordet for, at man skulde regulere Importen — „som ikke er andet end hele eller delvise Indførselsforbud, altsaa Protektionisme i højeste Potens og tilmed forværet med den Uberegnelighed og Vilkaarlighed, som Systemet uundgaeligt maatte medføre, at da maatte og skulde det efterfølges af en Statskontrol indadtil med Priser og Produktion, som ganske vilde ophæve Erhvervslivets Frihed og sige Sparto til, hvad vi har kendt under Krigen“. I en Tale af 13. September 1921 i Randers om Industrikrisen — disse Taler er alle sammen af den Vigtighed, at de er udsendt efter Ministrenes Manuskripter — siger den højtærede Statsminister, at det, som det gælder om, er „at formindske Produktionsomkostningerne, nedbringe Priserne, saaledes at Købelysten paa ny kan stige, at skabe sunde Pengeforhold, sunde Statsfinanser, større Frihed for Produktion og Omsætning, det er de Veje, som Europas klogeste Økonomer og praktiske Forretningsmænd forlængst har anvist, og saa fortsætter han: „Men det tager Tid, det kræver Ofre og Resignation af hver enkelt, og derfor vender saa mange paa ny Blikket mod Statsindgreb af forskellig Art, Prisregulering, Importforbud, ekstraordinære Toldpaalæg og lignende“, og saa tilføjer Ministeren noget, som ved de Bemærkninger, som ledsagede dette Forslags Fremsættelse, har faaet særlig Interesse: „Og dog skulde man synes, at Erfaringerne tilstrækkeligt maatte have lært os, at dette ikke er Vejen. Kunde man blot pege paa et eneste Land, hvor den Slags Foranstaltninger har hjulpet, men tværtimod viser

det sig, at i de Lande, som i stor Udstrækning har grebet til den Slags Midler, saaledes som Nordamerika, England og Svejts, „—Svejts! — vokser Arbejdsløsheden netop stærkere.“ Nu henviser man til Svejts. Nu tager man Svejts' Form for Importregulering. Nu bebuder Handelsministeren, at han vil sende en Kommission til Svejts for at faa undersøgt, hvorledes Foranstaltningerne har virket dernede. Mon det ikke havde været forstandigere, om Handelsministeren havde fundet Anledning til at sende en Kommission til Svejts, forinden Statsministeren erklærede, at Svejts var et Vidnesbyrd om, at man ikke skulde have Importregulering.

Medens der i den højtærede Statsministers Taler er denne statsmandsmæssige — jeg ved ikke, om man kan kalde det saadan — Højtidelighed, som altid præger ham, er den højtærede Landbrugsminister, naar han staar paa Talerstolen og kaster sig over sine Yndlingsemner, mere lidenskabelig. Den højtærede Landbrugsminister sagde den 5. Juni 1921 paa et Møde i Silkeborg: „Er det økonomiske Liv kommet paa Afveje — og det er det i Øjeblikket —, gælder det kun om, at de lægende Kræfter, der er i Livet, kan komme til at virke. Man kan vel søge at regulere paa kunstig Maade en Tid; men det bliver værst for dem, der prøvede det. Jeg føler mig overbevist om, at i det lange Løb vil Livet selv belære Folket, hvis det kommer paa Afveje“. Og han fortsætter med at sige, vendt mod Industrien, at de andre Partier har i dette Forhold, hvor man skal hjælpe Industrien, vist en Vaklen, men Regeringen har staaet fast, har i dette Forhold indtaget en fast og klar Stilling, „medens alle de andre Partier har opført en luftig og vindig Dans. Regeringen vilde ikke gribe ind med kunstige Midler paa et Tidspunkt, da Prisfaldet kom. Spørgsmaalet er nu, om man ad kunstig Vej skal støtte Industrien, eller om vi skal kræve af Industrien, at den skal kunne hævde sig selv i Konkurrencen.“ Og han fortsætter: „Den Industri, som ikke kan klare sig selv økonomisk, ødelægges Arbejdskraft, og den største Nationalværdi i vort Land er dog vor Arbejdskraft.“ Se, da docerede den højtærede Landbrugsminister sin Teori, at Industrien ødelagde Arbejdskraft, hvis den holdt Arbejde i Gang eller fik Arbejde i Gang, naar det kun kunde ske ved, at man f. Eks. regulerede Importen. I Saks-købing, den 23. Juli 1921, sagde den højtærede Landbrugsminister: „Socialdemokraterne og de Radikale har sluttet sig til